Війна для мене закінчиться, якщо загину, або після Перемоги, - командир розвідгрупи ГУР

Читать на русском

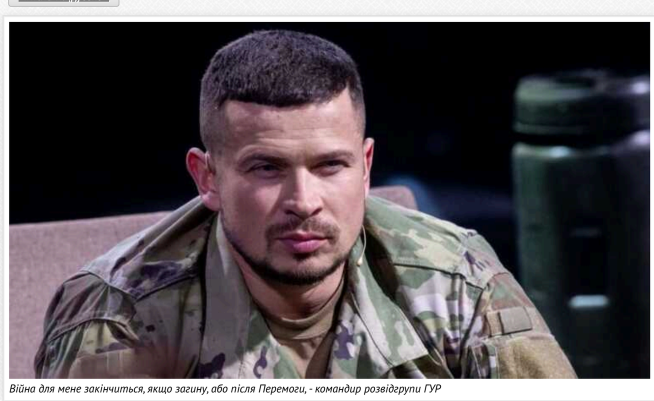

Війна для мене закінчиться, якщо загину, або після Перемоги, - командир розвідгрупи ГУР

Сьогодні гість Влади та Костянтина Ліберових у проєкті «Станція Краматорськ» – командир розвідгрупи ГУР з позивним «Саба». Підрозділ «Артан», до якого належить його група, проводить спецоперації на найнебезпечніших ділянках, одна з них – на «вишках Бойка». До цього були десятки інших спецзавдань, зокрема в глибокому тилу ворога – окупованому Енергодарі, Криму та на Херсонщині.

«Саба» мріяв стати військовим із дитинства. За цивільною спеціальністю він – штурман, але з 2009 року – на військовій службі. До початку широкомасштабного вторгнення служив у десантно-штурмових військах, брав участь в АТО. У перші дні вторгнення потрапив у спецпідрозділ ГУР.

Співрозмовники говорили про те, як можна приєднатися до Сил спеціальних операцій ГУР, якою є підготовка бійців, чи беруть участь спецпідрозділи ГУР в операціях на території РФ та чи правильно порівнювати український ГУР з ізраїльським «Моссадом». Не оминули й актуальних питань стосовно того, чи конкурують між собою ГУР, СБУ та Сили оборони України, чи потрібна тепер мобілізація та як ставляться військові до гучних святкувань у тилу.

В.Л.: – Вітаю. Дякую за участь в нашій програмі. Розкажи, як ти став військовим?

«Саба»: – 2009 рік, це була строкова служба, 95-та окрема повітряно-десантна бригада. Звідти все і почалося.

В.Л.: – Спецпідрозділ «Артан» сьогодні є одним, мабуть, з найбільш відомих підрозділів в Україні і саме через вашу успішну роботу в тилу ворога. Відомо, що ти стояв біля витоків цього підрозділу. Скажи, як це відбувалося.

«Саба»: – Спочатку це була група людей, які прийшли приносити максимальну користь суспільству з тими навичками та знаннями, які вже у них були. Оскільки я вже мав певну військову базу, розвідувальну службу, десантно-штурмові війська, сили спеціальних операцій, то мені був цікавий ГУР. Я ще раніше планував туди попасти. Так трапилося, що саме на початку війни у мене це вийшло.

К.Л.: – Відомо, що бійці ГУР при вступі проходять насправді дуже складну підготовку як фізично, так і психічно. Розкажи про це, будь ласка.

«Саба»: – Сказати, що це психологічно та фізично складно, я не можу. Чому? Я готовий фізично. Я займаюсь тайським боксом багато років. Я займаюсь спортом, для мене це – постійна форма. Психологічно, розумієте, все залежить від мотивації людини, що вона для себе має за складність. Я не бачу в підготовці ГУР для себе нічого складного і для своїх людей.

К.Л.: – Не всі ж можуть це пройти. Наприклад, ти лежиш в землі, ти повністю втратив будь-яку орієнтацію, це ж складно.

«Саба»: – Розумієте, коли входиш в тил до ворога, коли ще виконуєш якісь дії, коли воюєш, розумієш, що ти робиш. Логічний кінець нашої діяльності – це смерть. Коли ти йдеш воювати, розумієш, що хоронитимеш своїх близьких, на жаль часто це трапляється. Сказати, що похорон воїна – тяжче, ніж хоронити близьких тобі людей, побратимів, я не скажу… Якісь фізичні навантаження, що у нас є, так, вони для непідготовленої людини – надлюдські. Для людей, які до нас приходять, це люди вже з певним рівнем психологічної та фізичної підготовки, – звичайні речі.

В.Л.: – Загалом хто і як може потрапити до Сил спеціальних операцій ГУР?

«Саба»: – Потрібно мати певний військовий бекграунд, чисту біографію та загалом, найперше, напевно, потрібно мати знайомих, які за тебе поручаться.

В.Л.: – Тепер є активною суспільна дискусія щодо мобілізації. І прозвучав такий меседж, що саме інфлюенсери, блогери також мають піти.., щоб закликати людей активніше мобілізуватися і, в принципі, розуміти, що в країні триває війна. Я ти до цього ставишся? І загалом як ставишся до законопроєктів щодо мобілізації?

«Саба»: – Я насамперед військовий. Законопроєкт про мобілізацію – це більше політична тематика. Я до неї не маю стосунку. Я вважаю, що як чоловік виконую свій обов'язок перед своєю Вітчизною. Я можу відповідати за себе. Я думаю, що по-іншому не зміг би. Я служу народу України.

В.Л.: – Ти брав участь у багатьох спецопераціях в глибокому тилу ворога. Яка з них, як на тебе, була найбільш складною, яка запам'яталась найбільше?

«Саба»: – Розумієте, сказати, яка більш складна чи менш складна, не можу. Вони всі – специфічні. У мене немає таких операцій, про які можу говорити, що я їх чимось можу виділити. Я їх можу виділяти тільки одним, повторюсь: всі мої люди живі та здорові – головний критерій операції.

К.Л.: – Операції на початку вторгнення. Ти брав участь в боях проти кадирівців?

«Саба»: – Я вам скажу так на початку: коли це стрілковий бій, заходять якісь люди в якійсь військовій формі, тим паче, що це противник, ти стріляєш, не розбираєшся, хто це. Яка різниця, хто сюди прийшов: кадирівці, спецназ чи ще хтось. Це прийшли вороги.

В.Л.: – Чому нам не вдалося зайти на АЕС в Енергодарі?

«Саба»: – В Енергодарі я був безпосередньо всі висадки. Ми були на тому боці. Був наказ зайти на той берег, ми зайшли. Вище керівництво дало наказ вийти звідти, ми вийшли. Я не можу сказати, чому так. Ми туди висаджувалися «заряджені» повністю заходити на АЕС. Був би наказ заходити, ми б його виконували.

В.Л.: – Тобто можливість була і, я так розумію, обставини сприяли, але чомусь не було наказу.

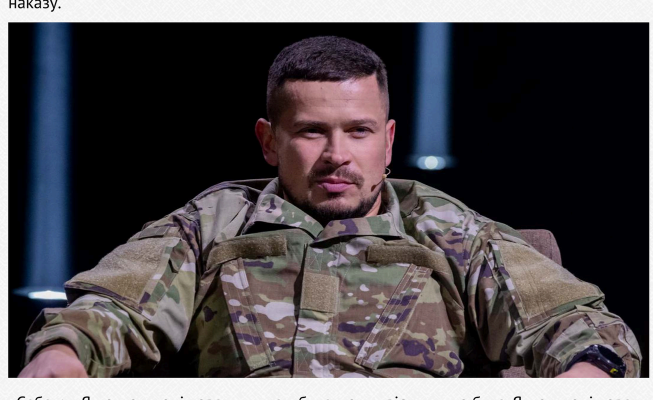

«Саба»: – Я не можу оцінювати, чи там була можливість, чи не була. Я можу оцінювати накази. Можу сказати, що був наказ висадки, ми його виконали. Був наказ повертатись назад, ми також виконали. Я військовий, я людина, яка виконує накази. Якби я був штабним офіцером, я був би присутнім на плануваннях цього рівня, я мав би змогу висловити свою думку. А в цій операції я був військовим, який безпосередньо висаджується.

К.Л.: – Коли ви туди висаджувалися, ви бачили їхні укріплення? І як вони були підготовлені до вас? Вони вас зустрічали, чи у вас там ніякого не було контакту?

«Саба»: – Ми їх бачили ще набагато раніше, ще до висадки, ті укріплення.

К.Л.: – Вони там були?

«Саба»: – Звичайно, ми ж не висаджуємося всліпу. У нас є інформація, розроблюють плани, згідно з якими висаджуємося. Нас ніхто не викидав усліпу.

К.Л.: – Наприклад, я пам'ятаю, що коли була ця ваша операція про висадку в Енергодар, в російських публікаціях (я, на жаль, багато їх читаю) були новини, що вас там розбили, що вас там всіх-всіх розбили, ніхто не відійшов. І це дуже сильно «розганяли». Пригадую, навіть особисто мене це якось підкосило: типу, у нас не вийшло. Чи було щось таке, чи ви просто відійшли, бо не було наказу йти вперед?

«Саба»: – Я не пам'ятаю такого, щоб інформація з російських джерел була правдою.

В.Л.: – Загалом скільки готували операцію в Криму і чи був ти там безпосередньо? Чи не можна таке запитувати?

«Саба»: – Я ж кажу: у 2013 році, точно пам'ятаю.

К.Л.: – Тобто ти не знаєш, хто там ходив, там десь гуляв минулого року?

«Саба»: – Розумієте, є більш компетентні люди, які можуть вам більш компетентно відповісти на ці запитання.

К.Л.: – Чудова відповідь з Головного управління розвідки, я вважаю.

В.Л.: – Чи був «Артан» безпосередньо на території Російської Федерації?

«Саба»: – Хіба «Артан» схожий на загарбників? Ми схожі на загарбників, і нам потрібні території..?

В.Л.: – Звісно, нам не потрібні їхні території.

«Саба»: – То навіщо нам туди заходити?

В.Л.: – Мені б дуже хотілось, наприклад, щоб війна з території України перемістилась, принаймні частково, на територію Російської Федерації. Коли я чую про якусь «бавовну», мені тепло в серці.

«Саба»: – Мені дуже хочеться, щоб ця війна закінчилась. І в мене немає бажання, щоб вони бачили цей жах, який був у нас, що створювали їхні війська. У мене нема такого бажання.

К.Л.: – Якісь бази, літаки у них підриваються, якісь поїзди сходять з колії чомусь. Чи ваш підрозділ чимось таким займається, чи це все – легенди і міфи?

«Саба»: – Ви ж бачите тут: якщо якісь дії відбуваються, то у них всередині країни росте невдоволення. Отже, все добре.

К.Л.: – Коротко скажемо, «вас там нет».

«Саба»: – Наскільки знаю з тих же російських пабліків, то говорять, що РБК було там… Бачите, почали звільняти Росію. Це ж добре. Сходять з рейок поїзди, горять бачки. Бачите, вони самі пробують наводити порядок в своїй країні.

К.Л.: – Скажи, будь ласка, які важливі моменти для таких успішних операцій, як ви робили, наприклад, «вишки Бойка»?

«Саба»: – Важливі моменти – це грамотне керівництво, планування. Розумієте, я виходжу з людьми, ми навчені, тут все працює, як один організм. Тут багато ключових моментів – розвідка, збір інформації, аеророзвідка. Багато головних – планування, погодні умови, Чорне море, технічне забезпечення операції. Багато ключових моментів. У нашому разі все є завдяки нашому керівництву.

К.Л.: – Вас хтось прикривав, коли ви туди йшли? Чи ви просто на човнах, прикриття нікого не було? Ви на резинових човнах пливете Чорним морем?

«Саба»: – Чудово. Козаки так же ходили. Все одно, що Чорне море. У них навіть вони були не гумові, дерев'яні. Так що вже все добре.

К.Л.: – Пам'ятаю, у вас одна людинка там загубилася посеред Чорного моря. Ви знайшли, якщо не помиляюся, через 16 годин.

«Саба»: – Ви говорите людинка…. Це 2-метровий 150-кілограмовий богатир. Водночас там, на мою думку, немає ні грама зайвого жиру. Ті технічні засоби, які залучив наш керівник, спрацювали, ми знайшли людину. Бачите, те, про що ми говоримо, це – планування. На людині був трекер, плюс технічні засоби розвідки, його знайшли. Технології, вищі сили.

В.Л.: – А це, можливо, частина вашої підготовки – довго перебувати в холодній воді? Чи, може, тепер стало? І взагалі скільки фізично людина може пробути в холодній воді сама?

«Саба»: – На ці вишки, на інші операції, які на воді, ми виходимо в гідрокостюмах, та одежа з матеріалу «гортекс», яка не промокає, з якої стікає вода. В холодній воді, ви розумієте, це Чорне море, там течії різні – холодна з теплою перетинаються. Якщо ви маєте на увазі «Конана», то це справжній богатир, якого можна собі уявити. Це дуже фізично сильна людина, максимально.

К.Л.: – Скажи, будь ласка, чи немає у вашого підрозділу чи ГУРу взагалі якоїсь конкуренції, наприклад, із СБУ, з Силами спеціальних операцій? Не відчуваєте такого? Чи ви всі виконуєте ту саму роботу?

«Саба»: – А яка може бути конкуренція у людей, що виконують ті самі завдання? Яка може в нас бути конкуренція з будь-якими військовими?

К.Л.: – Ну дивись, це ідеальний світ, він існує. Але, наприклад, ти часто чув якісь історії від тих же військових, що конкурують між собою під час виконання завдань, щоб у них там була якась слава… Це ж є. Чи існує це у вас таке?

«Саба»: – Я вважаю, знаєте, це у нас є такий театр воєнних дій, де, як ви говорите, для слави вистачить місця всім.

К.Л.: – Хто для тебе Кирило Буданов?

«Саба»: – Це наш найвищий начальник. Це приклад, це бойовий офіцер, який брав участь у відчайдушних операціях. Це відчайдушна людина, дуже розумна, приклад.
В.Л.: – Чи брав ти участь в операціях разом з ним?

«Саба»: – Щонайменше в одній. І цим пишаюся.

В.Л.: – Про цю операцію можна хоча б щось розказувати чи поки що ні?

«Саба»: – Це та операція, де Кирило Олексійович одним виходом грації змусив штурмову групу росіян здатися в полон.

К.Л.: – Скажи, будь ласка, інколи кажуть, що ГУР – це український «Моссад». Чи не ображає тебе таке порівняння, чи доцільне воно?

«Саба»: – Україна з її розмірами веде боротьбу… І те, що ми робимо, – неймовірне. Говорите про «Моссад»… Я не настільки знайомий з їхніми операціями. Це спецслужба, структури операції якої засекречені. Я маю доступ до того рівня інформації, до якого маю. І горджуся тим, що служу в ГУР, і що я українець. За посадою я не можу нічого сказати. Звісно, це, у кожному разі, гідні люди.

К.Л.: – Особисто чим ти пишаєшся?

«Саба»: – Особисто пишаюсь, що всі мої люди живі.

К.Л.: – Це чудово, насправді.

«Саба»: – Найбільша гордість.

В.Л.: – Коли для командира особовий склад його людей – це найвища цінність, то це завжди дуже круто. Добре, скажи чи є у ворога супротивники, гідні тебе, і хто це?

«Саба»: – На жаль, насправді там чимало підготовлених військових, а жаль, я не вважав, що це армія «мобіків», ніколи.

К.Л.: – Скажи, будь ласка, росіяни чогось у нас учаться тепер?

«Саба»: – Звичайно, вчаться, війна – це дуже хитрий, розумний, небезпечний противник. Звичайно, вчаться.

В.Л.: – А чого ворог може навчити нас?

«Саба»: – Війна – це партія в шахи. Тут ти вчишся на помилках. Якщо ми бачимо, яких вони припускаються помилок, можемо це враховувати в своїх діях, щоб таких помилок не допускати. Тим паче, що тепер ми звільняємо свої території, ми штурмуємо також, як вони – на початку штурму. Ми можемо використовувати їхній досвід штурмів.

В.Л.: – Чи стикався ти під час своєї роботи з ворожою пропагандою та дезінформацією? Якщо так, то як виявив, що це – дезінформація, а не звичайний заголовок?

«Саба»: – Про операцію на Енергодарського напрямку. Ця інформація була, писали, що вони нас там купу разів знищили, хоча за фактом – жодного процента зі ста, з того, що вони писали, не було. А їм, напевно, потрібна була якась перемога… Ніхто ж не очікував, що ми перейдемо на той берег Дніпра, з їхнього боку.

В.Л.: – Загальна мобілізація: чи потрібна вона, як вважаєш? І взагалі чи вистачає нам людей сьогодні, щоб виконати всі свої завдання, чи ні?

«Саба»: – Я думаю: як чоловік може стояти осторонь цієї проблеми, яка в нашій країні з 2014 року?

В.Л.: – Ну тепер же дискусія з того приводу, що я не торкаюся питання, чи народжений для війни, чи ненароджений для війни, це – повна маячня. Але мова про те, що там певні, наприклад, категорії людей вважають більш корисними в цивільному житті, ніж людина без підготовки приходить воювати. Як ти до цього ставишся? Чи ти вважаєш, що якщо людина сьогодні є призовного віку, то має брати зброю і йти захищати країну?

«Саба»: – Я громадянин України, і для мене є закон України – Конституція. Ви так сказали: брати в руки зброю людям, які не підготовлені. Я не чув такого, щоб у нас воювали непідготовлені люди. Кожний, хто приходить, потрапляє в навчальний центр, там усіх навчають. Готовий чи неготовий? А скажіть, хто готовий вмирати? Ніхто. Якщо людина більш корисна в суспільному житті, то, напевне, законодавчі норми підтверджують цей факт. А якщо законодавчі норми підтверджують протилежне, що людина потрібна в цій ситуації зі зброєю в руках, в однострої, то, напевне, так і правильно. Я так вважаю. Є людина, яка шукає, як «відкосити». Вона думає, що так приносить користі більше. Якщо вона так вважає, то хай би до повномасштабного вторгнення на якихось громадських засадах займалась суспільно-корисною діяльністю, просувала б свої ідеї. А тут почалася війна, і хтось вирішив, що він не готовий йти захищати свою святу землю. Тоді питання інше: що він готовий робити для суспільства? Чому він не виїхав звідси до повномасштабного вторгнення? Якщо вам не подобається в цій країні, якщо ви не готові щось робити для її захисту, для захисту своїх жінок, дітей, матерів, то хто тоді ви? Знаєте, завжди можна собі знайти виправдання, чому не можеш щось робити. Як на мене, ситуація в війні проти Росії очевидна, є прямий ворог. Ірпінь, Буча, Бородянка… Ви як журналісти знаєте, що там було, там був жах. Як людина може називати себе чоловіком і стояти осторонь цієї проблеми? Скільки ми вже достойних синів України поховали! А хтось сидить і вважає, що він отут буде кориснішим. Є люди, у яких голова для цього створена, і вони на тих посадах вирішують. От моя думка: якщо керівництво цієї країни вирішило, що потрібно розширити штат демобілізованих, то так і є. Хіба може бути по-іншому?

В.Л.: – Ти зараз сказав про керівництво держави, про депутатів, які вирішують. Чи довіряєш людям, які ухвалюють ці рішення?

«Саба»: – Як я можу не довіряти людям, що вже так довго стримують російську агресію?.. Як можна поставити їхні рішення під сумнів, якщо вони змогли протистояти такій громаді? Ми воюємо, нам є чим воювати. Ми з вами в Києві, в Україні. Чому люди говорять про це? Тому що в них є час про це говорити, у них є можливість про це говорити. Ви питали про пропаганду на Росії… На Росії є пропаганда, так, там повчають, за що саджають за ґрати: за смішні речі, за те, що людина просто висловлювала свою думку. А в Україні вони собі сміють під час війни говорити щось? Майже два роки ми ведемо війну проти такого противника. І людям, які в керівництві цієї країни, вважаю, немає у нас причини не довіряти, всі їхні дії свідчать про те, що вони на своїх місцях.

В.Л.: – Повертаючись до питання мобілізації… Я казала, що запитаю про це. Як ти ставишся до жінок в армії?

«Саба»: – Украй негативно. У моєму розумінні жінка – це хтось тендітний, ніжний, і не хочеться, щоб жінка була так близько. Якщо це жінка в лікарні, в госпіталі, якщо це жінка в штабі, десь подалі від місця активних бойових дій, то так, це добре.

В.Л.: – Але якщо в неї вистачає умовно і бажання, і кваліфікації, і сміливості вести якусь бойову роботу? Наприклад, знаю жінку, яка є начальником мінометного розрахунку, Бахмутський напрямок, і вона суперкомпетентна і суперсмілива.

«Саба»: – Якщо це на добровільних засадах, якщо людина вважає, що це їй потрібно, вона може виконувати цю роботу, це її право, якщо це не суперечить чинним нормам законодавства. Супер! Моя думка – суб'єктивна, жінка – тендітна, ніжна, я би хотів, щоб було так: там ми воюємо, а жінки перебувають тут. Це моя суб'єктивна думка.

К.Л.: – Але водночас найкрутіші парамедики, які витягують хлопців, – тендітні жінки. Бачиш, ти не розумієш, як це взагалі можливо, але вони це роблять, і роблять це чудово.

«Саба»: – Я зустрічав парамедиків-жінок на передовій, в тих місцях, де ми були, і я дуже цьому радий.

В.Л.: – Як вважаєте, чи мають сьогодні цивільні люди, цивільні люди в мирних містах, в тилу, коментувати бойові дії, давати якісь поради, засуджувати? Тепер відкриєш соцмережі – і бачиш, що є безліч експертів, які знають, як треба чи не треба воювати.

«Саба»: – Я думаю, все, що не суперечить чинному законодавству, людина має право робити. Якщо ми говоримо про право, тут інший бік: чи має людина на це моральне право.

В.Л.: – Я це й маю на увазі.

«Саба»: – Сидячи на дивані… Знаєте, чув такі думки також. Говорять: та я задонатив там якісь гроші Сидячи на дивані, людина зняла з себе відповідальність, вона якісь гроші закинула і вважає, що з себе відповідальність зняла. А я гадаю, що ніякі гроші не вартують життя, ніякі.

К.Л.: – Абсолютно ніякі.

«Саба»: – Людина, яка не бере участі у війні, може оперувати тільки тими словами та термінами, що вона десь почула, які близькі до її світогляду. А який може бути світогляд у людини, яка сидить на дивані? Це – світогляд виправдовування своїх дій та вчинків. Якщо, наприклад, чоловік сидить протягом двох років війни вдома, то він собі знайшов виправдання. Правильно? Чому так, а не інакше? От він собі створює світ виправдань, він же не хоче говорити собі, я сцикун, я боюсь, я не хочу, от приблизно так, він шукає якісь виправдання своїй слабкості, своїй слабкодухості.

К.Л.: – Але все одно є загальна суспільна думка, суспільний шум, це відбувається, це все слухають і про це говорять, про це дискутують. Невже це ніяк на військових не позначається?

«Саба»: – Розумієте, в тих місцях, де я, от, може, так у мене виходить, мені завжди дякують. А там бачать у військовій формі, бачать, що ти гарно виглядаєш, ввічливо спілкуєшся з людьми, ведеш себе гідно, нам дякують, в Києві і там, в інших місцях… Недавно був на похороні нашого брата, йшли дві жінки, років до тридцяти. Просто нас побачили у військовій формі – і кажуть: «Дякуємо, дякуємо!». Знаєте, це так приємно. Що ближче до лінії зіткнення, то тепліші слова говорять люди старшого віку, молодшого віку. Це приємно відчувати, ти розумієш, що все правильно робиш.

В.Л.: – Було колись таке відчуття, що наше суспільство сьогодні наче намагаються розколоти? Знаєш, там табір – один: ти воював, а там – ти не воював. Чи є реально цей розкол? Чи буде він колись?

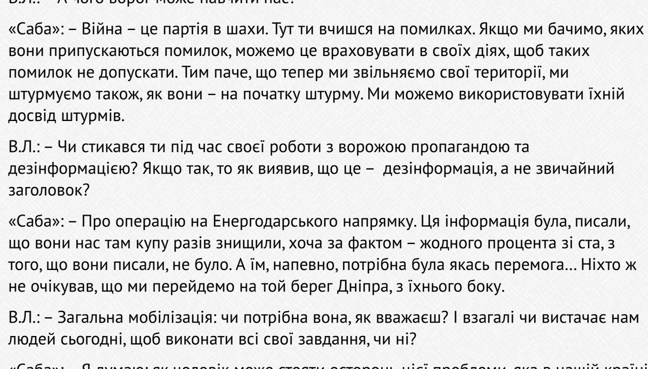

«Саба»: – Я не бачу, як ви говорите, таких таборів: воював, не воював. Тут теж таке питання. Дивіться, якщо людина – хірург, якщо вона врятувала тисячі життів, як до неї може не бути поваги? Якщо людина працює на ділянках критичної інфраструктури, наприклад, забезпечує світлом, водою, теплом мою сім'ю чи сім'ю мого побратима, як у мене може не бути поваги до цієї людини? А якщо я бачу людину, яка не робить ніякої користі для суспільства, паразит.., яка може бути до нього повага? Я вважаю, що не все так однозначно. Якщо людина корисна для суспільства.., не воює, тому що має бронь, працює на підприємстві критичної інфраструктури, яка в мене до нього може бути неповага? Ми робимо одну роботу, він забезпечує тих людей, за яких ми воюємо, необхідним. Я не бачу розколу суспільства, ця війна, навпаки, вважаю, об'єднала.

К.Л.: – Один військовий – шість тих, хто працює в тилу, – це слова Президента Зеленського. Ти з цим згоден чи ні?

«Саба»: – А як я можу бути не згоден зі словами Верховного головнокомандувача?

К.Л.: – У нас – вільна країна, завжди можна бути не згодним.

«Саба»: – Я вибирав цю людину, голосував за неї, як я можу бути не згоден? Звичайно, згоден.

В.Л.: – Як ти взагалі ставишся тепер до цивільного життя, вечірок, розваг, святкування Нового року? Чи це все тепер на часі? Чи, може, тебе дратує?

«Саба»: – Я воюю для того, щоб люди тут могли жити цивільним життям. Я сюди приїжджаю, мені подобаються усміхнені діти, люди з усмішками, які живуть цивільним життям. Тому що в тих місцях, де я час від часу буваю, цього, на жаль, немає, там все по-іншому і ви як військовий журналіст знаєте про це.

К.Л.: – Діти не так усміхаються, абсолютно.

В.Л.: – Дітей там немає зазвичай.

«Саба»: – Знаєте, про святкування… Розумієте, якщо це якесь святкування в нічних клубах, то я, звісно, проти.

В.Л.: – Тобто все ж таки є певна межа, яку, вважаєш, люди не мають переходити?

«Саба»: – Так, саме так. Які можуть бути дискотеки? На мою думку, не може цього бути, коли кожний день якась мати хоронить свого сина, а в цей час хтось танцює, радіє.

В.Л.: – Що для тебе є перемога України у війні з Росією?

«Саба»: – Вони не зайшли сюди на початку війни, та військова машина, та сила, яка йшла на нас, ми зупинили їх, ми повертаємо свої кордони, свою територію… Для мене перемога – це кожний день, коли бачу близьких мені людей живими, я бачу перемогу в тому, що вони сюди не зайшли. Я уже в цьому бачу перемогу. Ту силу, яка сюди йшла, як її зупинити? Я – військовий. Війна для мене закінчиться в разі моєї загибелі. Війна для мене закінчиться в разі мого поранення, і вона для мене закінчиться згідно з наказом.

В.Л.: – Я сподіваюся, це буде тільки останній, згідно з наказом, коли ми вже перемогли. Скажи, будь ласка, що найважливіше для українського суспільства, одним словом, зараз?

«Саба»: – Згуртованість.

К.Л.: – Дякую за цю розмову, дякую, що до нас завітав. Це була чудова, цікава розмова.

В.Л.: – Для нас велика честь, що ти до нас приїхав. Дякую тобі.

«Саба»: – Навзаєм. Для мене також велика честь спілкуватися з вами тут, ви гідні люди, які роблять правильну роботу. Я хотів би вам вручити шеврон нашого підрозділу.

К.Л.: – Він буде в нашій колекції, неодмінно.

В.Л.: – Дуже-дуже дякую.

Автори: Влада та Костянтин Ліберови

Джерело: Укрінформ

Теги: ГУР МО, Либеров Константин, Либерова Влада, Війна, Война, Напад Росії на Україну, ВСУ, ЗСУ, Интервью, інтерв'ю, розвідка, Разведка

Сергій Климчук
ОГЛЯДАЧ КРИМІНАЛЬНИХ НОВИН

28 січня 2024 г., 19:17 | Переглядів: 2607 | Коментарі: 0